

Ensom mor

Hedvig sa hun hadde hatt den verste sommeren hun kunne huske.

Hedvig så brun og frisk ut etter sommeren. Da vi var ferdige med konsultasjonen, kommenterte jeg at hun så godt ut, og spurte om hun hadde hatt en fin ferie.

Da brast det for henne, og hun begynte å gråte. Hun fortalte at ingen av de fire barna hennes hadde besøkt henne i sommer. Dette var den verste sommeren hun kunne huske. Hun bodde fremdeles i huset hun og mannen bygget noen år etter at de giftet seg. Hun fortalte at i tidligere år hadde i hvert fall noen av dem kommet og bodd hos henne om sommeren.

Hun hadde vært alene etter at mannen døde for syv år siden. Barna kom sjeldnere og sjeldnere på besøk, faktisk enda sjeldnere etter at mannen døde. Jeg skjønnte at dette var sårt. Hun hadde ventet på barna sine hele sommeren og ikke lagt andre planer i tilfelle de skulle dukke opp. Jeg spurte om de hadde de sagt at de ville komme, for deretter å utebli. Hun fortalte da at de ikke direkte hadde lovet det, men at to av dem hadde før sommeren sagt at de ville besøke henne hvis det ble tid. Da sommeren kom ble de invitert til å besøke venner på deres hytter og hadde valgt å takke ja til dette. Det var tydelig vondt for Hedvig å snakke om dette.

<class="doctorspeak">**Lege** Det er leit når man kjenner seg nedprioritert, for det er vel det du føler?

<class="patientspeak">**Pasient** Ja, det virker som om jeg alltid kommer sist, og de kun vil treffe meg hvis det ikke dukker opp noe i siste liten, sa Hedvig.

Da jeg spurte henne om hun hadde barnebarn, fortalte hun at hun hadde fem stykker. To av barna hennes hadde fått egne barn, mens de andre to levde fortsatt alene.

<class="doctorspeak">**Lege** De som er enslige lever ofte et hektisk sosialt liv, og småbarnsforeldre ønsker kanskje bare å slappe av uten å gjøre for mye i ferien. Det er ikke sikkert at det er på grunn av deg de ikke kommer. Har du forsøkt å si at du ønsker besøk?

Pasient Jeg spurte forsiktig før sommeren, men jeg vil jo ikke mase for å få dem til å være hos meg. Jeg vil at de skal komme fordi de har lyst til det selv.

<class="doctorspeak">**Lege** Det kan jo være at de som har barn føler at det er mye ståhei for deg å få besøk av så mange?

<class="patientspeak">**Pasient** Ja, det er mulig, for jeg må si at de ungene er ganske uoppdragne! De burde nok ha hatt litt mer orden på dem, og det pleier jeg å si fra om! Det var ikke sånn før i tiden. Nå er det bare ungene som skal snakke, og foreldrene hysjer på alle andre dersom barna vil si noe!

<class="doctorspeak">**Lege** Da kan det hende at barna dine føler at du synes det er litt masete å få besøk av en hel familie med barn! Dere bør nok snakke litt mer direkte om disse tingene.

Hun skjønnte ikke helt hva de hadde å snakke om, og spurte hva jeg egentlig mente. Jeg prøvde å si til henne at barna hennes kanskje merker at hun synes at barnebarna er uoppdragne og tenker at hun misliker alt bråket de forårsaker. Dersom de tror at hun irriterer seg over barnebarna så kan jo de også indirekte føle seg kritisert som foreldre. Det er uansett bra å ta opp problemene før de blir altfor store.

<class="patientspeak">**Pasient** Tror du virkelig at det kan være grunnen til at de ikke kommer til meg?

<class="doctorspeak">**Lege** Ja, det kan i hvert fall være én grunn. Jeg synes at du skulle snakke med barna dine om dette. Du er ikke masete selv om du uttrykker ønske om å se barnebarna dine. Det tror jeg alle besteforeldre ønsker. Barnebarna trenger også å tilbringe tid sammen med deg. Kanskje må du innfinne deg med at tidene har endret seg noe når det gjelder barneoppdragelse, og at i dag har barn en annen posisjon i familien enn før, selv om jeg er enig med deg i at også barn må lære høflighet og å vente på tur for å få snakke.

Vi ble enige om at hun skulle forsøke å snakke med barna sine om dette, og at hun skulle klarere uttrykke ønske om å se dem og barnebarna.

